Recensie: Ook slakken hebben wel eens haast ****1/2

DE Studio Antwerpen
zondag 16 november 2025

foto © Kurt Van der Elst

Recensie:
Chaos creëren. Theater Artemis lijkt er wel een patent op te hebben. Ook in Ook slakken hebben wel eens haast is het van dat. Vakkundig wordt de draak gestoken met binnenspeeltuinen, ware paradijzen, en bij uitbreiding pretparken die vooral kinderen constant verlekkeren (ook met ongezond snoep, al bevatten rozijnen ook veel suikers), in spanning houden, doen wachten en verlangen. Deze voorstelling buit helemaal dat verlangen uit om dan heerlijk scherpe kritiek te leveren op hoe teams zichzelf percipiëren met holle slogans als "Topteam!", "Een staaltje schitterende teamspirit!", en het slappe "Heb ik het al gezegd dat ik het heel fijn vind om met jou samen te werken" terwijl ze in realiteit gewoon bijzonder disfunctioneel en inefficiënt zijn wegens een gebrek aan afspraken maar vooral aan een te grote hoeveelheid aan medewerkers die hun verantwoordelijkheden ontlopen, uitstelgedrag vertonen, gewoon steeds excuses bovenhalen om niet te hoeven doen wat ze eigenlijk moeten doen of er proberen onderuit te muizen door naar een ander te wijzen.

En dan heb je nog in Ook slakken hebben wel eens haast die medewerkers die zich verschuilen achter regeltjes, moeilijk doen over het moeten uitvoeren van een taak die niet in de functieomschrijving staat, een atypisch functieprofiel hebben omdat ze in een reïntegratie-traject zitten of verwijzen naar procedures die de boel alleen nog maar bijkomend vertragen. Ofwel: hoe bureaucratie op de werkvloer ervoor zorgt dat de klantentevredenheid zienderogen daalt. Bovenop dat alles laaien de emoties nog eens hard op ook bij een van de medewerksters wanneer er afgeteld wordt (iets wat ze nota bene zelf dan nog wel in gang gezet heeft ook) omdat dit haar pijnlijk doet denken aan haar relatie met een collega die ondertussen gestrand is: "Het gaat niet over ons, Marjan!" horen we Erwin dan zeggen waarna zijn uitspraak wel héél erg pijnlijk wordt: "Marjan, als jij al even aan de kant gaat staan …" En tja, zo ontstaat er dus, in dit geval een hilarische, vertraging om een banale taak uit te voeren, namelijk een ladder verplaatsen zodat de binnenspeeltuin open zou kunnen. Wat volgt is een zootje ongeregeld die we aan het werk te zien krijgen en een situatie die alleen maar escaleert.
Geniaal is Ook slakken hebben wel eens haast, dat hoewel de situatie dus steeds kritischer wordt en het bijna ondenkbaar is dat sommige kinderen nog zullen kunnen genieten van even spelen in de speeltuin, de medewerkers hen er toch in blijven doen geloven. In die mate zelfs dat er op den duur niet meer van 10 afgeteld wordt tot hét moment zal aanbreken en er een groep kinderen toegelaten wordt, maar vanaf 120…
Alle realiteitszin lijkt dan ondertussen bijna verdwenen bij de drie die hun eigen crisis georganiseerd hebben en dan ook nog eens niet in staat zijn – wat had je anders gedacht? – om deze crisis goed te baas te kunnen

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

te managen, laat staan correct te communiceren met de klanten (de toeschouwers van deze voorstelling).
Van "dit is géªnant. Even geen contact maken", over miscommunicatie dat ze zo dadelijk toch open gaan, voor afleiding zorgen ("Denken jullie alvast aan jullie lievelingskleur/dier/verstopplek. Dan kunnen we straks sneller doorpakken.", verwijten dat we té ongeduldig zijn, over inlevend proberen reageren: "Kunnen jullie misschien nog heel even wachten? Nee, ik snap het. Ik voel met jullie mee. We doen écht onze best. We kunnen écht niet even beter dan dit." tot ronduit ons paaien met een verrassing: ijs, groenten en fruit of snoep. Het passeert allemaal in deze dolkomische voorstelling die ook nu weer speelt met verdwijnen en verschijnen.
We hadden het al zien aankomen toen we door Jeroen Stevens in een blauw haaienpak, niet dat van een Groenlandse haai voor alle duidelijkheid want die is traag maar wordt wel 500 jaar, die voor het synthklankbedje instaat, verwelkomt werden bij Ook slakken hebben wel eens haast als een echte sportcommentator: "Ook van harte welkom aan al wie nu pas in de zaal komt." Verder loofde ie de bankjes van de multi-inzetbare zaal van deStudio die verbondenheid creëren, een samenhorigheidsgevoel, wat het thema ondersteunt van deze voorstelling. In dit geval zien we de groep die het allemaal veel te lang duren vindt, in sneltempo groeien. Niet veel later herinnerde hij er ons weliswaar fijntjes aan dat we niet op café zaten of op een receptie en begroette hij de allerlaatste toeschouwers wanneer die binnenkwamen en moedigde hij ze aan hun "walk of shame naar boven" in te zetten. Wat we altijd weten appreciëren, is wanneer de acteurs doorspelen tijdens het buigen. Dat gebeurt hier, of wat had je gedacht?, in extreme slow motion.
Ook slakken hebben wel eens haast werkt aanstekelijk op de zenuwen, schuurt lekker en voelt ook heerlijk wrang aan. Die 'OMG!' die een mama achter ons slaakte tijdens de voorstelling, vat het allemaal héél goed samen. 'Vonden jullie het leuk?" hoorden we een papa aan zijn kroost vragen op de terugweg naar huis. "Ja" luidde het in koor "en het was grappig." De waarheid komt uit een kindermond.
< Bert Hertogs >
Credits
regie Jetse Batelaan spel Marjan De Schutter, Erwin Dé¶rr, Willemijn Zevenhuijzen live muziek Jeroen Stevens decor Marloes en Wikke kostuums Liesbet Swings licht Elisabeth Kaldeway regie-assistentie Jona Castelein

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.